

החלטה	10/04/2016
תיק	56522-10-15
שם	יהודה פרגו
אני קובע את התיק לקד"מ 7/6/2016 שעה 09:00. היות וסבור אני שראוי לנסות ולסיים תיק זה בהליך של גישור, עד למועד הדיון יודיעו הצדדים לבית המשפט את עמדתם בנושא זה. לדיון תתייצב התובעת וכן נציג מוסמך מטעם המשיבה, בנוסף לעורכי הדין המייצגים.	

בבית המשפט המחוזי
בתל אביב – יפו

בעניין:

ד"ר אורלי אינס קניג
באמצעות ב"כ עו"ד יובל נחמני
ממשרד ארד-אילון ונחמני, עורכי דין
רח' ויצמן 4 (בית אסיה) תל-אביב 64239
טלפון: 03-6212444; פקס: 03-6212440

-נגד-

מדינת ישראל - המשרד לביטחון הפנים
ע"י ב"כ עו"ד נורית טביב
מפרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)
בית קרדן, דרך מנחם בגין 154, תל אביב
טלפון: 073-3736360; פקס: 073-3736490

כתב תשובה

התובעת, ד"ר אורלי אינס קניג, מתכבדת בזאת להגיש כתב תשובה לכתב ההגנה שהוגש על ידי המדינה.

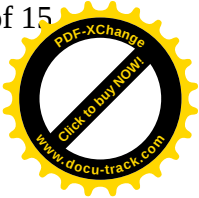
פתח דבר - על הפער בין המצגים בזמן - האמת, לטענות המאחרות

1. נספח י' לכתב ההגנה הינו מסמך רשמי של המשרד לביטחון הפנים. בכתב התביעה נטען כי לצד מסמכים אחרים, מסמך זה מהווה הודאת בעל דין.

זהו פרוטוקול וועדת המכרזים של המשרד לביטחון הפנים ("המשרד"), שנתכנסה ביום 22.11.09 כדי לדון בצידוק לפטור את ההתקשרות בין הצדדים מחובת מכרז. וועדת המכרזים הורכבה מבעלי תפקידים רמי דרג ומומחיות. בראשה עמד סמנכ"ל המשרד מר יואל לוי ולצדו שימש נציג היועץ המשפטי למשרד, עו"ד אמיגה. בהחלטת הוועדה נכללו הדברים הבאים הרלוונטיים לנשוא העניין:

"תוכנית עיר ללא אלימות... היא מודל לאומי מערכתי להתמודדות עם אלימות ברשויות המקומיות. התוכנית פותחה על ידי ד"ר אורלי אינס-קניג בעיר אילת.... זהו המודל המערכתי אינטגרטיבי היחיד שפועל במדינת ישראל להתמודדות כוללת עם אלימות ועבריינות ברמה העירונית....

... היא (כלומר התובעת; י.ג.) למעשה הממציאה, היוצרת, היוזמת, והמפתחת של התוכנית ובעלת הידע הבלעדי ביישומה (מחזיקה בזכויות יוצרים ביחס למודל התכנית). אין אחר בישראל בעל ניסיון וידע ביישום ובהובלה בפעול של תכנית מערכתית

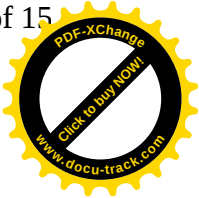

**כוללת אשר מטפלת במכלול ההיבטים של התמודדות עם אלימות
ועבריינות לרבות, תחום האכיפה, החינוך, הרווחה, הפנאי,
ההסברה, ההגנה, והמניעה וביצירת רצף של מענים מורכב
והוליסטי ברמה העירונית.** (ההדגשות הוספו)

2. דברים ברורים בתכלית: התוכנית היא יצירה יחידה, ראשונית, כמעט נדירה. התובעת היא היוצרת הראשונה. לתובעת זכויות היוצרים. דוק היטב: דברים אלו נכתבו לאחר ההתקשרות שבין הצדדים למתן שירותי ייעוץ, התקשרות עליה מטילה הנתבעת יחבה בנסיגה לשכנע שלתובעת אין זכויות בתוכנית.
3. לעומת זאת טוען כתב ההגנה כי התוכנית כלל אינה ייחודית; כי אינה מקורית; כי פותחה על יסוד "תשתית" של תוכנית אחרת; כי אינה מוגנת בזכויות יוצרים בהיותה "רעיון ושיטת ביצוע בלבד" וכי ככל שהיא מוגנת - זכות היוצרים בה אינה לתובעת!
4. האבסורד העולה מכתב ההגנה הוא זה: סמנכ"ל המשרד לביטחון הפנים, המשנה למנכ"ל (שדבריו צוטטו לעיל על ידי וועדת המכרזים) וכל העוסקים בעניין (רבים וטובים אחרים שדבריהם הובאו בכתב התביעה ואף בכתב ההגנה); הם שהכירו את התוכנית ואת תהליך היצירה, הם שידעו לבטח כי התובעת היא היוצרת והמחזיקה בזכויות היוצרים - נקלעו כולם להזיה משותפת. הם כשלו מלראות את מה שרואה המדינה שנים לאחר האירועים הרלוונטיים, ולאחר שהתוכנית הפכה לתוכנית הדגל הלאומית למלחמה באלימות: התוכנית אינה תוכנית (כי אם רעיון בלבד), התובעת אינה היוצרת (כי אם מי ש"השתיתה" את הפיתוח על תוכנית קודמת), זכות היוצרים היתה כלא היתה או למצער "הוזמנה" על ידי המדינה קודם לכן.
5. **הפער הבלתי נתפס בין העובדות ומצגי הנתבעת בזמן אמת, ובין הטענות כעת, מטיל צל כבד על כתב ההגנה.** הנתבעת אינה מכחישה ואינה יכולה להכחיש כי התקשרותה של התובעת עם המשרד לביטחון הפנים נעשתה על בסיס המצגים. אם המצגים נכונים - אין תקומה לכתב ההגנה. אם כתב ההגנה נכון - מהווים המצגים הטעיה וחוסר תום לב במו"מ, על כל הכרוך בכך.

מבוא - טקטיקת ההכחשה של עצם היצירה ועצם השימוש ביצירות

6. ההליך סובב את שאלת ההגנה על הקניין הרוחני שביצירות ספרותיות. אגד היצירות הובא בנספח 4 לכתב התביעה. זהו מסמך המחזיק 165 עמודים. היצירות שבאגד עמוסות, בין השאר, בהסברים מקצועיים אודות התוכנית "עיר ללא אלימות", באמצעי המחשה ויזואליים, בתוכניות-משנה, ובהוראות ליישומן.
7. כל משפט, כל פסקה, כל דיאגרמה, כל שאלון, כל תוכנית מקצועית, נכתבו על ידי התובעת, כשהיא עושה שימוש בניסיונה המקצועי ובהשכלתה הרלוונטית, והם ביטוי ייחודי ומקורי המבוסס על מומחיותה וניסיונה רב השנים.

8. בפתח כתב ההגנה מאשרת המדינה כי התוכנית "עיר ללא אלימות" הנה, אכן: **"תוכנית הדגל של ממשלת ישראל ככלל ושל המשרד לביטחון הפנים בפרט בתחום ההתמודדות עם התנהגות אנטי חברתית, אלימות עבריינית ופשעה"**; וכי היא מופעלת נכון להיום, ב- 151 רשויות מקומיות, תוך השקעה נטענת של **"עשרות מיליוני שקלים"**.

9. כיצד מופעלת תוכנית חשובה, מורכבת ורבת היקף זו? כיצד יודעים הפעילים באותן 151 רשויות מקומיות להפעיל, לדוגמא, את הוועדות השונות? את בעלי התפקידים השונים? את תתי התוכניות השונות? לפי אילו תבחינים הם, לדוגמא, מעריכים את בעיית האלימות ביישוב? באילו אמצעים גרפיים הם מעבירים שיעורים? כיצד הם מבצעים את האבחון והמיפוי היישובי הנדרשים לצורך קבלת החלטות?

בנושא זה, מפזר כתב ההגנה מסך **עשן סמיך**. המעט המצופה היה אמירה ברורה – האם המדינה מפעילה את התוכנית באמצעות שימושים מגוונים ונמשכים ביצירות? האם תסכים מדינת ישראל לאשר, לכל הפחות את המובן מאליו- כי התובעת היא היוצרת וכי היצירות משמשות להפעלת התוכנית?

10. כתב ההגנה הוא מעשה של טקטיקת הכחשה רבת תחכום, שתכליתה אחת- הימנעות מוחלטת מאישור נכונותן של טענות עובדתיות כלשהן, יהיו ברורות ככל שיהיו- אפילו כשהן נלמדות ונתמכות במסמכים רשמיים של הנתבעת. לצורך כך, "הוקמה" חזית מרובת מתרסים. למעשה, לא הותירה המדינה ולו טענה אפשרית כלשהי מהחוק מחוץ לכתב ההגנה. חלק מהטענות מחייבות לפי טיבן פרטים וצורך **מסמכים מהותיים**, אך פירוט ואסמכתאות לא ניתנו. חלק מהטענות מבוססות על **עובדות סותרות**. וכך, מסביב לעולות המפורטות בכתב התביעה מפזר כתב ההגנה מערכת ביצורים באופן הבא:

ראשית נטען, כי היצירות כלל אינן מוגנות בזכויות יוצרים משום שהן אינן "מקוריות". טענה זו מחייבת כמובן פירוט בדבר "המקור האמיתי" מהן "הועתקו" לכאורה. אולם כל שנטען בעניין זה הוא כי: **"נמסר מאת הגורמים המקצועיים באגף מצילה במשרד לביטחון הפנים, (כי) בשנת 2004 פעלה בעיר אילת תוכנית 'מצילה' מטעם המשרד לביטחון הפנים אשר תשתיותיה היוו בסיס לפיתוח והפעלת מודל עיר ללא אלימות באילת"**. בהמשך נפרט עד כמה כוזב המידע שנמסר לב"כ המדינה.

שנית נטען, כי היצירות כלל אינן נתונות להגנת זכות היוצרים בהיותן **"רעיון ושיטת ביצוע"** בלבד! כמובן שטענה זו מתעלמת במופגן מהיצירות עצמן.

שלישית נטען, כי המדינה היא בעלת זכות היוצרים ביצירות, שכן הן **"הוזמנו על ידה"**- הכל לכאורה כהוראת סעיף 36 לחוק. טענה זו מתעלמת משתי עובדות ברורות בתכלית: ראשית, העובדה **שהיצירות הושלמו כולן זמן רב לפני התקשרות המדינה** עם התובעת, ושנית כי המדינה מעולם לא הזמינה אצל התובעת יצירת תוכנית כלשהי. להלן נפרט בדבר חוסר ההיגיון המוחלט של טענה זו, ובדבר היותה סותרת את שאר הטענות העובדתיות של המדינה.

רביעית נטען, כי התובעת העבירה את זכויותיה למדינה "בחזרה בכתב".

חמישית נטען, כי התובעת "ויתרה מכללא ו/או בהתנהגות על זכויותיה...או נתנה רישיון שימוש".

שישית נטען, כי למדינה "עומדת גם הגנת השימוש ההוגן מכוח סעיף 19(א) לחוק זכות יוצרים".

11. המדינה מלחטטת בין הטענות השונות, עד שלא ברור לאילו מהן מתייחסות ההכחות שבכתב ההגנה. עשרות סעיפים מהותיים שבכתב התביעה הוכחו באופן סתמי, בלתי ברור וחלקי. **כתב ההגנה נמנע במובהק מהתייחסות כלשהי ליצירות.** כך לדוגמא, הסעיפים המתארים את השימושים הרחבים והמגוונים (בהיקף לא ברור), באמצעות פרסום במרשתת, הפקת חומרים כתובים, והפצת היצירות לרשויות מקומיות; את העשייה של יצירות נגזרות ללא רשות, במספר לא ידוע אך שאינו נופל מ-23 יצירות נגזרות נפרדות המפורטות בסעיף 86 לכתב התביעה- הוכחו כולם בדרך המתפתלת הבאה (סעיף 98 לכתב ההגנה): **"מוכחש הנטען בסעיפים 86-71 לעניין שימוש שלא כדין ביצירה מוגנת.... אם וככל ותוכיח התובעת שמדובר ביצירה מוגנת, הרי ממילא זכות היוצרים היא של הנתבעת.... או לכל הפחות, למדינה יש רישיון שימוש ביצירה מכוח ההסכם או במשתמע, וממילא מדובר בשימוש מותר וסביר, המשרת את האינטרס הציבורי."**

12. הקורא נותר במבוכה: האם ההכחשה היא לעצם השימושים הנטענים ועשיית היצירות הנגזרות או רק לשאלת הזכות המשפטית לעשות שימושים ויצירות כאמור?

13. באותה דרך מתפתלת אף מכחישה הנתבעת, או לכל הפחות נמנעת מלאשר כי התובעת "הנה היוצרת הראשונה והיחידה של התוכנית" (כנטען בסעיף 20); או כי היצירות שבנספח 4 לכתב התביעה מהוות את התוכנית ובהן עושה המדינה שימוש עד לעת הזו ממש (כנטען בסעיף 26). זאת, באמצעות הנוסח הסתום הבא: **"סעיפים 27-20 לכתב התביעה העוסקים באופן פיתוח התוכנית עובר להתקשרות עם המדינה מוכחש, כאמור לעיל בהרחבה" (סעיף 92 לכתב ההגנה).**

14. ושוב נותר הקורא בתמיהתו. מה בדיוק מכחישה המדינה? האם רק את "אופן פיתוח התוכנית" אם גם את העובדה שהתובעת היא היוצרת הראשונה, או את הטענה המהותית כי המדינה עושה שימוש ביצירות המאוגדות בנספח 4 בעת הפעלת התוכנית?

15. וכעת, לאחר שהדגמנו את טיבו של כתב ההגנה, נשיב לכל אחת מטענות המדינה, דבר דבור על אופניו.

תשובה לטענה כי היצירות הן אך בגדר רעיון שאינו מוגן בזכות יוצרים

16. כאמור, אין כתב ההגנה מתייחס ולו-במילה אחת לתוכן של היצירות- והסיבה ברורה כשמש. תוכן היצירות שומט את הקרקע מתחת לכתב ההגנה. כל המעיין בהן מבחין מיד עד כמה אבסורדית היא הטענה כי היצירות אינן אלא "רעיון" שאינו מוגן בזכויות יוצרים.

17. מול מורכבותה וחדשנותה של התוכנית- בהן הודתה המדינה לכל אורך הדרך- ברור כי טענת "הרעיון שאינו מוגן בזכויות יוצרים" אינה שונה מהטענה שהרומן "סיפור על אהבה וחושך" הנו בסך הכל רעיון אהבת אם ואב; כי ספרו של פרופ' פרידמן "חוזים" הנו בסך הכל רעיון לפיו "הסכמים צריך לכבד" או כי ספר להוראות מתמטיקה הנו הרעיון שמכפלת 2 ב- 2 שווה 4. טענת ה"רעיון" הינה כל מרחיקת לכת, עד שנרשה לעצמנו להעריך שהיא מעולם לא עלתה על דל שפתיים מול יצירה כה עשירה ומורכבת; יצירה שנוצרה על ידי אדם אחד, מומחה בתחומו, במשך שנים; יצירה שהינה, לדברי המדינה, התוכנית הראשונה והיחידה מסוגה.

18. מעניין לציין בהקשר זה, ולו כעניין של אמת מידה, כי פס"ד בעניין **סיפקום** (ע"א 7996/11 סייפקום בע"מ נ' עופר רביב) בו תומכת המדינה יתודותיה, קבע הגנת זכות יוצרים לאופן סידור הסימנים בדיאגרמה של מעגל חשמלי! איש לא הרהיב עוז לטעון כי דיאגרמה זו מתארת בסך הכל "רעיון" או "שיטת ביצוע". שכן ההבדל בין הרעיון (שאינו מוגן) ובין "הביטוי" שזוכה להגנה, ברור היטב.

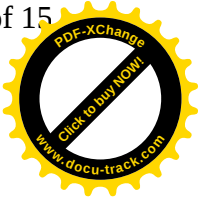
ככל שבאמת נדרשת הבהרה במושכלות יסוד: תביעה זו לא הוגשה בשל כך שהמדינה מפעילה תוכנית חברתית שהרעיונות שבבסיסה נהגו על ידי התובעת. התביעה הוגשה משום שהמדינה מפעילה את התוכנית באמצעות שימוש לא מורשה ביצירות הספרותיות המבטאות את אותם הרעיונות- ואידך זיל גמור.

תשובה לטענת המקוריות

19. לפי טענה זו, "תשתיותיה" של תוכנית אחרת- התוכנית "מצילה" שהופעלה בעיר אילת- "היוו בסיס לפיתוח והפעלת מודל עיר ללא אלימות באילת וברשויות מקומיות נוספות" (סעיף 4 לכתב ההגנה).

20. **טענה זו מטילה על המדינה לפחות את נטל הבאת הראיה.** עליה להציג את אותה "תשתית" ולהוכיח העתקה ממנה. אולם המדינה נמנעת מהצגת ה"יצירה" או היצירות או אפילו מסמך כלשהו שהיווה את אותה תשתית, ומסתפקת בטענה לפיה "מידע שנמסר" (לא ברור על ידי מי ולמי) מלמד על אותה "העתקה". שוב- מדובר בטענה מרחיקת לכת, וכשתברר כבדיה, תישא המדינה במשמעות הראייתית של הדבר.

21. למען הסר ספק, ומבלי שיהיה בכך כדי להעביר לתובעת נטל כלשהו, נדגיש: בעת פיתוח התוכנית ולאחריה, היה לתובעת מידע מועט וכללי ביותר על פעילותה של "מצילה" בעיר

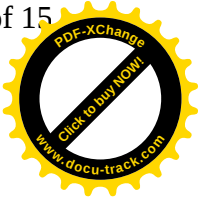
אילת ובכלל. התובעת לא נחשפה לתוכניות העבודה של "מצילה" (ככל שתוכניות כאלו היו קיימות) או ליצירות אחרות הקשורות בה.

ממידע שהוא נחלת הכלל יודעת התובעת כי פעולתה של מצילה היתה שונה בתכלית מזו של "עיר ללא אלימות". מצילה מעולם לא היתה ולא נחשבה תוכנית כלל-מערכתית לטיפול באלימות, לא ברמת הרשות המקומית ולא ברמה הארצית. מצילה מעולם לא נחשבה כתוכנית הכוללת יצירת "תשתית" הדומה באופן כלשהו לזו של עיר ללא אלימות. הראיה לכך ברורה: על אף פעולתה הנטענת של מצילה בעיר אילת, נתבקשה התובעת ע"י ראש העיר דאז (ועד היום) לפתח ולערוך באילת דווקא "פיילוט" של התוכנית עיר ללא אלימות. באותו האופן, תוכנית מצילה מעולם לא נשקלה או עלתה על דל שפתו של אדם כלשהו כתוכנית לאומית למאבק באלימות ובעבריינות, ולפי הידוע התקציבים שהושקעו בה היו דלים באופן מובהק ביחס לאלו שהושקעו ומושקעים עדיין ב"עיר ללא אלימות".

22. ועוד- מצילה איננה שם של תוכנית. מצילה היא שם של אגף במשרד לביטחון הפנים העוסק במניעת פשיעה. פעילות מצילה פותחה, ככל הידוע, במשרד לביטחון הפנים, והיא לא כללה, בין השאר, מרכיבים רב-מערכתיים ואינטגרטיביים (שהם בליבת מומחיותה של התובעת) אלא אוסף של פרויקטים נקודתיים וממוקדים באוכלוסיות יעד ספציפיות, בעיקר במניעת פשיעה בקרב מתבגרים ובשיקום נוער עברייני. לעומת זאת, תוכנית עיר ללא אלימות פותחה מראשיתה כתוכנית שמציעה דרכים למיפוי ולהתמודדות עם המכנים משותפים לכל סוגי האלימות וההתנהגות האנטי-חברתית המתרחשים ביישוב, לכל אוכלוסיות היעד, לכל זירות הפעולה ולכל המגיבים החברתיים והמתמודדים עם הנושא ברשות המקומית. רעיון האינטגרציה וחשיבות שיתופי הפעולה בוודאי שהיו נחלת הכלל. תוכנית עיר ללא אלימות הגדירה, המשיגה ופרטה באופן מעשי ושלם אף עושים את זה - לא רק ברמה הארגונית של הקמת פורומים וועדות אלא ברמת המהות והתוכן. בכך חדשנותה, מקוריותה, ייחודה ועל כך, נבחרה היא היא לשמש כתוכנית הלאומית למאבק באלימות ולא תוכנית אחרת של אגף מצילה או של גורם אחר כלשהו.

23. למשרד לביטחון הפנים לא היה כל יתרון או מעמד מיוחד בהשוואה למשרדי הממשלה האחרים הרלוונטיים. בתקופה הראשונה ליישומה של התוכנית עמד בראש וועדת ההיגוי לה מנכ"ל המוסד לביטוח לאומי. התוכנית הוגדרה כבר בשלב שבו אומצה ע"י הממשלה בסוף שנת 2006 כתוכנית לאומית בין-משרדית ולא כתוכנית של המשרד לביטחון הפנים. התוכנית כללה מראשיתה יותר היבטים הקשורים לתחומי הרווחה והחינוך מאשר לתחום האכיפה. ברמה העקרונית, מטה התוכנית, כתוכנית בין-משרדית, יכול היה "להתארח" ארגונית גם במשרד הרווחה וגם במשרד החינוך.

24. התוכנית "עיר ללא אלימות" הוצגה על ידי התובעת במשך שנים בפורומים שונים ורחבים. בכלל זה בכתיבה מקצועית, בכנסים שונים (ובראשם כנס אילת להתמודדות עם האלימות בחברה הישראלית) בפני משרדי ממשלה, בפני עשרות ומאות גורמים במשרד לביטחון הפנים, משרד החינוך, משרד הרווחה, ורשויות מקומיות. מעולם לא נטען על ידי איש, כולל לא על ידי אנשי "מצילה" שבשלבם מתקדמים נחשפו גם הם לתוכנית, כי

"עיר ללא אלימות" ו"מצילה" אחד הן או כי "עיר ללא אלימות" מבוססת על הפעילות של אגף מצילה או מועתקת ממסמכים כלשהם שנכתבו ע"י עובדי האגף. זוהי טענה חדשה, נבזית ומרושעת, שמוסיפה פגיעה נוספת ולו בזכויותיה המוסריות של התובעת.

25. כוזבת ומטעה היא גם הטענה הנוספת, כאילו התוכנית היא פרי "הפעלה משותפת" לתובעת ולעיר אילת של תוכנית למניעת אלימות. יובהר: עד שפותחה התוכנית על ידי התובעת לא היתה באילת, או בישראל בכלל, תוכנית עירונית רב מערכתית לטיפול באלימות, והדברים עולים ומוכחים מסדר האירועים, מהחלטות הממשלה, ומהאמור בנספחי כתב ההגנה כמובא לעיל. התובעת פיתחה את התוכנית בעצמה, ללא תמורה, וללא הסכם (והדברים ידועים לנתבעת היטב שעה שהיא מלינה על כך שההסכם הזה לא צורף!). השלמת הפיתוח והיישום הראשוניים היו בעיר אילת לבקשת העיר, וכאמור ללא תמורה, כאשר פרנסי העיר מביעים תדיר את הערכתם ותודתם לתובעת על כך.

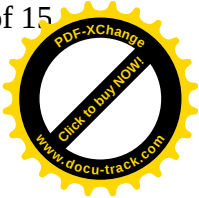
26. לטענה נוספת ולפיה: "תוכנית עיר ללא אלימות מבוססת על מודלים בינלאומיים למניעת אלימות ופשעה מבוססי קהילה" נשיב כך: התובעת מעולם לא התיימרה לטעון כי היא שהגתה את כל הרעיונות הקשורים במניעת אלימות. התובעת הינה חוקרת ואשת אקדמיה ובוודאי שרעיונות והמלצות שונות היו מוכרים לה. אולם אין בכך דבר רלוונטי לשאלת הזכויות ביצירות שהן כולן בגדר ביטוי יצירתי ומקורי שנכתב על ידי התובעת והכולל חידושים רבים ותוכניות שונות הקשורות למניעת אלימות באמצעות תוכנית המיועדת לרשויות המקומיות ולגורמי האכיפה, החינוך, הרווחה והטיפול **במדינת ישראל** על מאפייניהם השונים.

כאמור, טענות המדינה בהקשר זה מתעלמות מהעקרון המהותי ביותר בדיון זכויות היוצרים- ההבדל בין רעיון ובין ביטוי. אם יותר לנו להמשיך בדוגמאות: ספרי פסיכולוגיה מבוססים בחלקם על רעיונותיו של פרויד, ולהבדיל, כתב טיעון זה מבוסס על רעיונות משפטיים מוכרים היטב, אולם הם מוגנים בזכויות יוצרים משום שהם מהווים ביטוי מקורי של הרעיונות.

תשובה לטענה כי מדובר "ביצירה שהוזמנה על ידי המדינה"

27. בסעיף 8 לכתב ההגנה נטען כי "המדינה היא בעלת זכות היוצרים" שכן היא "הבעלים הראשון של זכות היוצרים ביצירה שנוצרה או שהוזמנה על ידה (או על יד עובד המדינה עקב עבודתו ובמהלכה) אלא אם כן הוסכם אחרת (סעיף 36 לחוק)". כלומר יסוד הטענה הוא בכך שהמדינה "הזמינה" מהתובעת את היצירות. המדינה היא "המזמין" ואילו התובעת היא "היוצר".

28. יש כאן למעשה שתי טענות עובדתיות (מנוגדות). הטענה הראשונה מבוססת על יחסי מזמין-יוצר רגילים (בהם דן סעיף 35 לחוק) לפי הטענה לא חלה ברירת המחל על פיה הבעלים הוא היוצר שכן "הוסכם אחרת בין המזמין והיוצר". הטענה השנייה מבוססת על

יחסי עובד-מעביד בשרות המדינה (סעיף 36 לחוק). לפי הטענה בן חלה ברירת המחדל שכן בין הצדדים לא "הוסכם אחרת" ולפיכך הבעלים בזכות היוצרים היא שוב- המדינה.

29. **בטרם נשיב לטענה עצמה, נציין כי היא מוזרה ביותר נוכח עמדת המדינה בכללה, ומנוגדת לה.** לעיל עמדנו על כך שהמדינה טוענת כי מדובר ביצירות שאינן אלא "רעיון ושיטת ביצוע" וכי הן מתבססות על "תשתיותיה" של תוכנית "מצילה". האם בנסיבות אלו כלל עולה על הדעת שהתוכנית "הוזמנה" על ידי המדינה? ממתי מדינת ישראל "מזמינה" רעיונות מועתקים?

30. כן נציין, כי אין בידי המדינה להציג ולו בדל ראיה לכך שאי פעם הזמינה מהתובעת את יצירת התוכנית. טענת המדינה היא ש"ההזמנה" לכאורה נעשתה במסגרת הסכם למתן שירותי ייעוץ, שלתוכנו נתייחס מיד. הסכם זה, שנעשה שנים לאחר פיתוח התוכנית ולאחר החלטה הממשלה ליישמה ברשויות נבחרות, סותר מתוך עצמו את טענה ההזמנה.

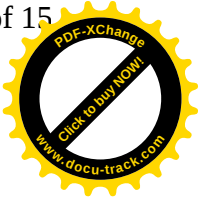
31. כדי לסלק את הטענה הראשונה די בציון עובדה מהותית אחת: התובעת מעולם לא היתה עובדת מדינה- תנאי מהותי לתחולת ברירת המחדל שבסעיף 36 לחוק. היא לא היתה ולא יכולה היתה להיות עובדת מדינה בעת היצירה, והיא לא היתה ולא יכולה היתה להיות עובדת מדינה לפי ההסכמים שבין הצדדים, ולו מכוח הוראותיו השונות של סעיף 8 להסכם שבין הצדדים, שקבע, בין היתר כי: **"היועץ משמש כקבלן עצמאי....למען הסר ספק, מוצהר ומוסכם בין הצדדים: שהיחסים בניהם לפי הסכם זה אינם יוצרים יחסי עובד ומעביד"**.

32. גם לטענה השנייה, בדבר קיומם של יחסי מזמין-יוצר רגילים אין יסוד. נוכח העובדות הכרונולוגיות הברורות, וגם נוכח לשון ותכלית ההסכמים המאוחרים, ברור לחלוטין כי התוכנית הושלמה שנים עובר להתקשרות עם המדינה, כי המדינה לא "הזמינה" ולא יכולה היתה "להזמין" את פיתוחה, וכי בהסכמים שבין הצדדים הזמינה המדינה שירות אחר לגמרי- **שעות ייעוץ וסיוע להפעלת התוכנית שכבר היתה מגובשת לכלל יצירה גמורה**.

33. בהקשר זה ראוי לציין, שלהתקשרות בין הצדדים קדמה החלטת הממשלה לאמץ את התוכנית. התוכנית אוזכרה בשמה כ"דגם" עוד בהחלטת הממשלה מיום ה- 22.12.2005 (נספח ג' לכתב ההגנה).

34. כיצד אפשר לטעון כי בהסכם שנחתם בין הצדדים כעבור שנה וחצי, כלומר ביום ה- 1.05.2007, הזמינה המדינה את פיתוח התוכנית? הלא מדובר בטענה משוללת כל היגיון כרונולוגי.

35. לו זו אף זו, והדברים יהיו רלוונטיים גם להמשך התשובה, שלשון ותכלית ההסכם שבין הצדדים (נספח א' לכתב ההגנה), סותרת כל אפשרות כי הוא נועד כדי "להזמין" את פיתוח התוכנית. ונפרט:

ראשית, נרשם בפתח ההסכם ממש, כי: "המשרד מעוניין לקבל מהיועץ ייעוץ מקצועי לתוכנית עיר ללא אלימות". כלומר: בעת שניסח המשרד את ההסכם, התוכנית כבר היתה קיימת, ההחלטה ליישמה נתקבלה, והמשרד נדרש ל"ייעוץ מקצועי" בקשר לתוכנית. המשרד לא נדרש לפתח או להזמין את התוכנית.

שנית ולא פחות חשוב, סעיף 4 כולל פירוט רב שהכין המשרד בנוגע ל"אופן הייעוץ". פירוט זה קובע כי הייעוץ יבוא לכדי ביטוי בסיוע לגורמים השונים בשורת משימות הקשורות להפעלת התוכנית (ובשל החשיבות הרבה נביא הדברים בשלמותם):

סיוע לצוותי ההיגוי בראשות ראשי הישובים ;

הדרכת תהליכי התכנון : מיפוי הצרכים, הכנת דיאגנוזה מקומית, והכנת תוכנית יישובית, על בסיס המודל ובהתאמה למאפייני הייחודיים של כל ישוב ;

מתן הדרכה והכשרה לצוותים המקומיים ;

ליווי תהליך הפיתוח ביישובים : סיוע ביצירת השותפויות והאינטגרציה בין הגורמים ביישוב....התמודדות עם קשיים ודילמות ;

סיוע בקביעת מדדים מקומיים להערכה (לתוכניות החדשות שיפותחו ביישובים) ;

תיווך בין הרמה היישובית לגורמים הממנים... ;

דיווח שוטף לוועדת ההיגוי הלאומית ... ;

מעקב אחר איסוף מדדים ומדידת תפוקות שוטפות ;

סיוע מקצועי להתמודדות עם קשיים.... ;

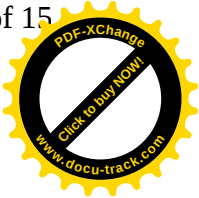
סיוע ביצירת התהליכים הארגוניים הנדרשים.... ;

ביצוע תהליכי פיתוח ידע ופיתוח כ"א משותפים, ריכוז פורמים להתייעצות למידה משותפת ; ייעוץ לשם הקמת את אינטרנט עבור כלל המעורבים, ועוד ;

הכנת התשתית להרחבת התוכנית ליישובים נוספים בתום שלב זה....

36. עולה בבירור כי השירות שאותו התחייבה התובעת לספק היה "שעות ייעוץ" בנוגע להפעלת התוכנית הקיימת. הפעולות מוגדרות היטב כ- סיוע, תיווך, דיווח, מעקב, ליווי, מתן הדרכה. הטענה כי הסכם זה הוא בבחינת "הזמנה" של היצירה, נוגדת את תוכנו ותכליתו.

37. הסימנים המעידים על מופרכותה של טענת "ההזמנה" מוסיפים להצטבר. כך לדוגמא, ביקש ההסכם לקבוע כי הייעוץ יינתן רק לאחר "הודעה מראש ובכתב של נציג המשרד"

שתפרט את "הייעוץ המתבקש; היקפו המתבקש ותוצרי הייעוץ" [שם, ס"ק (ב)]. הוראה זו אינה הולמת כלל הזמנה של יצירה הנתונה לזכויות יוצרים.

38. ועוד- לביצוע ההסכם נקבעה תקופה קצובה של שנה אחת בהיקף שעות מוסכם מראש ומוגבל ל- 150 שעות בחודש (עם אופציה להארכה בשנה נוספת, ובעבור תשלום קבוע של 193 ₪ לשעה). ברור לחלוטין כי אין מדובר בהסכם להזמנת יצירה, שכן האחרון מסתיים עם מסירת היצירה המשולמת.

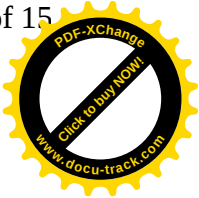
39. וחשוב מכל- למשרד הוקנתה אפשרות מוחלטת, תלויה בשיקול דעתו בלבד, לשנות ובכלל זה- להפסיק באופן מיידי את הזמנת שעות הייעוץ (סעיף 6.6). הלכה למעשה, היה המשרד רשאי להחליט, לדוגמא, כי הוא מסתפק ב- 100 שעות ייעוץ ובכך היה ההסכם בא לכדי סיום. מאפיין זה של ההסכם מלמד כי התמורה היא בעבור שעות ייעוץ שמשופקות בפועל בלבד, ואין זה הסכם הכולל הזמנה של יצירה או העברה של זכות קניינית כלשהי.

40. ואם בכך לא די, וכדי להסיר כל ספק, ניסח המשרד את סעיף "הזכויות הקנייניות" (סעיף 9). שם נקבע, כי זכויות שימוש יוקנו למשרד רק ביצירות שבאו לעולם לאחר חתימת ההסכם- **"ב"תוצרי הייעוץ נשוא הסכם זה"**, וכי הוא יהיה רשאי להכניס שינויים **"במסמכי הייעוץ"**, **כלומר ביצירות שנוצרו כתוצאה ואגב הייעוץ**. כן, "הובהר" ו"הוצהר" על ידי הצדדים, כי השיתוף בזכויות הקניין יהיה רק בזכויות ש"יווצרו אגב ביצוע הסכם זה".

41. יודגש היטב: סעיף זה מסדיר זכות שימוש ב"תוצרי הייעוץ" בלבד, שנקראים גם "מסמכי הייעוץ". ואכן, אין לתובעת טענה כנגד השימוש שעושה המשרד ביצירות שונות שנעשו על ידי "אגב ביצוע הסכם זה".

42. נחזור ונבהיר: ההסכם כולו על סעיף ה"זכויות הקנייניות" שבו, נוסח על ידי המדינה. קשה להלום כי בסעיף זה התכוונה המדינה להזמין או לרכוש זכות קניינית ביצירות רבות ערך שפותחו על ידי מומחית בעלת שם במשך כשלוש שנים. זהו סעיף מובהק שמכלל הן שבו, נלמד הלאו. כן-לשיתוף בזכויות ביצירות שנוצרו "אגב הסכם זה". לאו מוחלט להזמנה או להעברה של זכויות בהן החזיקה התובעת כיוצרת ראשונה עובר לחתימת ההסכם.

43. כן קשה להלום את הטענה יוצאת הדופן, כאילו בהשמטת ה"הבהרה" דלעיל (סעיף 9.9. להסכם היסודי) מההסכם השני (שנחתם בשנת 2010- נספח ב' לכתב ההגנה), נלמדת כוונה "להפעלת ברירת המחלל הקבועה בדין, קרי הוראת סעיף 36 לחוק הקובעת את בעלות המדינה" (כך נטען בסעיף 12 לכתב ההגנה). ראשית, וכאמור, מכיוון והתובעת מעולם ולא יכולה להיות עובדת מדינה. שנית, משום שברור כי בהסכם 2010 לא היתה כוונה לשנות כהוא זה את הזכויות הקנייניות. שלישית, משום שכל שהושמט הוא ההבהרה, ואילו רישת הסעיף נותרה בעינה. רביעית, השמטת הבהרה כזו, מהסכם לאספקת שעות ייעוץ, להבדיל מהסכם להזמנת יצירה, מחזקת את טענות התובעת

דווקא. חמישית ועיקר, משום שלא ניתן להעלות על הדעת שבהשמטה מקרית כזו של "הבהרה" רכשה המדינה זכויות יוצרים.

44. דומה כי נסיונה של המדינה לאחוז בכל טענה אפשרית מגיע לכדי אבסורד הפועל כנגדה. ונסביר: המדובר ביצירה קיימת; מה טעם לכאורה מצאה המדינה לשנות ממערך הזכויות הקנייניות ביצירה באמצע תקופת הייעוץ ומבלי להעמיד את התובעת על כוונתה? אין זאת אלא שסעיף 9 לא נועד מלכתחילה לשנות או להעביר זכויות קניין ביצירות אלא, כאמור בו, להסדיר זכות שימוש ובעלות משותפת ביצירות אחרות אלו שיבואו לעולם אגב הייעוץ. לגבי יצירות אלו, יש אכן טעם והיגיון בבעלות משותפת או בזכות שימוש בלתי הדירה שתינתן למדינה.

תשובה לטענה כי התובעת העבירה זכויותיה למדינה "בחוזה בכתב" (סעיף 12 לכתב ההגנה)

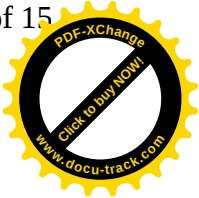
45. נראה בכל הכבוד, כי הטענה באה לעולם על מנת להתמודד עם הוראת סעיף 37 לחוק, המקימה דרישה מהותית של "כתב" להעברת זכויות יוצרים.

46. אם ירדנו לסוף דעתה של המדינה, הטענה היא כי "בהשמטת סעיף 9 (ג) בהסכם 2010... חלה הוראת סעיף 37 לחוק, ולפיה הסכם 2010 מגלם העברת חלקה של התובעת בזכות היוצרים למדינה בחוזה בכתב". כלומר לא כתב לפנינו, אלא "השמטת" כתב. זו בהחלט טענה מרחיקת לכת.

47. כל שטענו לעיל יפה כתשובה גם לטענה זו, ונחזור על הדברים בקיצור. ראשית, ממילא מתייחס סעיף 9 כולו ל"תוצרי הייעוץ" ול"מסמכי הייעוץ". היצירות אינן נכללות בקבוצה זו, משום שהן נוצרו ללא קשר לייעוץ, וזמן רב לפניו. שנית, השירות שהוזמן בהסכם, קרי, שעות הייעוץ, הוגדרו באופן דווקני שאינו הולם טענה בדבר העברה של זכויות יוצרים או העברה שלהן. שלישית, ההסכמים נוסחו על ידי המדינה, שנתפסת בחזקתה כי לו בהעברת זכויות יוצרים חפצה- היתה נותנת לכך את הביטוי המתאים ולא קוראת לזה "ייעוץ". רביעית, ההסכמים קובעים מנגנון תמורה בעבור שעות ייעוץ, ונותנים ביד המדינה את הזכות המלאה והבלתי מותנית לרכוש שעות ייעוץ באיזה היקף שנראה לה. לפי הגיון טענות המדינה, גם לו היתה רוכשת המדינה 10 או 20 שעות ייעוץ עדיין היתה מקבלת באמצעות ההסכמים זכות שימוש או בעלות ביצירות- והדבר אבסורדי ונוגד כל היגיון כלכלי.

תשובה לטענת ה"וויתור מכללא ו/או בהתנהגות"

48. בקריאה דקדקנית בכתב ההגנה ניתן לאתר טענה נוספת, בעלת אופי אחר לגמרי, ולפיה "התובעת ויתרה מכללא ו/או בהתנהגות על כך ו/או כמי שנתנה רישיון למשרד לשימוש שנעשה." (סעיף 54 לכתב התביעה)

49. זו טענה עובדתית מנוגדת לחלוטין לטענת הרכישה או ההזמנה של הזכויות. שכן אם הזכויות נרכשו או הוזמנו אין לתובעת צורך ואפילו יכולת לוותר על זכויותיה או להעניק בהתנהגותה זכות שימוש.

50. כאמור, הטענה גם אינה הולמת את הוראת סעיף 37 (ג) לחוק לפיה העברת זכות או מתן רישיון טעונים מסמך בכתב. המדינה טוענת באותה נשימה ממש כי השמטת סעיף 9(ג) מההסכם היא המסמך בכתב- אז כיצד ניתן לדבר על העברה מכללא או בהתנהגות?

51. לא זו אף זו, שהטענה אינה מתיישבת כלל עם ההסכמים שניסחה המדינה ועם מצגיה. שכן כאמור, מקום שבו המדינה מנסחת הסכם ובו סעיף המתייחס לזכויות קנייניות, אין היא יכולה להישמע בטענה כי קיבלה לידה מכוח "תנאי מכללא" זכויות עודפות שלא נזכרו בהסכם. כן אין היא יכולה להישמע בטענה לפיה ביצוע ההסכם על ידי התובעת מהווה הסכמה שבהתנהגות להעברת זכויות שלא נזכרות בסעיף המפורש.

52. בנוסף, עומדת הטענה בסתירה למצגיה של המדינה עובר להתקשרות ובמהלכה, ומעמידה את המדינה כפי שנהגה חוסר תום לב משווע. בפתח הדבר התייחסנו למצגיה הכתובים של המדינה, שאימצה וחזרה על האמירה כי גם **לאחר** החתימה על ההסכם הראשון (2007) החזיקה התובעת בזכויות היוצרים בתוכנית כיוצרת הראשונה. הסכמתה של התובעת להתקשר בהסכם היתה מבוססת על ההכרה בזכויותיה. לא יכול להיות ספק כי לו הייתה עומדת התובעת על האפשרות כי המדינה תטען כעבור שנים, ועל אף המצגים הכתובים, כי בכך שנענתה לבקשה לספק שעות ייעוץ לתוכנית היא נתנה "בהתנהגות" רשיון בלתי הדיר לשימוש ביצירה, לא היתה מסכימה להקשר בהסכם.

53. זהו המקום להתייחס לטענה כי התובעת "לא התנגדה לאימוץ המודל כמודל ארצי לאומי על ידי ממשלת ישראל בשנת 2006..." (סעיף 55), וכי מכך ניתן ללמוד על וויתור על זכויותיה. בטרם נעשה כן נזכיר כי גם טענה זו עומדת בניגוד מוחלט לטענות אחרות, ובעיקר לטענות ה"הזמנה" של התוכנית שכן מה ליצר שהוזמן למסור יצירה ולהתנגדות?

54. בכל מקרה, הטענה מיתממת. ראשית, משום שאין נובע מהחלטת הממשלה שהתובעת מוותרת על זכויותיה, או שהוצג לממשלה דבר כלשהו בעניין זה, וכאמור לעיל המצגים היו אחרים בתכלית. שנית, המדינה לא הוכרחה להשתמש דווקא ביצירותיה של התובעת. הלא לטענת המדינה המודל בכללו מבוסס על רעיונות שהם נחלת הכלל ועל "תשתיותיה" של תוכנית מצילה. אדרבא, המדינה היתה חופשית ובעלת כוח לכתוב יצירות אחרות המבטאות בביטוי מקורי את אותם רעיונות. שלישית ועיקר, התובעת הובאה לסבור, באמצעות מצגי המדינה, שכל עוד נעשה שימוש בתוכנית, היא תועסק כיועצת בתפקיד בכיר ביותר כראש המטה המקצועי. וכך אכן היה. התובעת בהגינותה אינה מעלה כל טענה באשר לשימוש ביצירות בעת מתן הייעוץ על ידה, אולם מעת שהחליטה המדינה להפסיק את הייעוץ עמדו בפניה שתי אפשרויות בלבד: לפתח לשם הפעלת התוכנית יצירות אחרות ומקוריות (ולפי עמדתה בכתב ההגנה מדובר במלאכה קלה ביותר...) או

לרכוש מהתובעת את זכות השימוש. המדינה בחרה באפשרות שלישית ובלתי אפשרית- להתעלם מזכויותיה של התובעת בתחילה, ולרמוס אותן בהמשך.

55. לכתב ההגנה צורפו, במסגרת נספח יח' פניותיה הרבות של התובעת, בהן היא מתריעה על הפגיעה בזכויותיה, ובמשך תקופה ארוכה. נספח יט' הוא מכתב המענה של היועץ המשפטי למשרד לביטחון הפנים, עו"ד הדר. באופן מוזר, לא כולל המענה ולו טענה אחת מאלה שמצאו דרכן, כעבור למעלה מחמש שנים לכתב ההגנה. לא "הזמנה" על ידי עובד המדינה; לא "הזמנה" מיוצר עצמאי; לא העברת זכויות ב"מסמך בכתב" ולא וויתור מכללא. גם הטענה לפיה אין היצירות מוגנות בזכויות יוצרים לא נשמעה. ואין תימה, שכן למרבה האבסורד, ממשרדו של היועמ"ש ובהנחייתו, יצא זמן קצר קודם לכן, נספח ט"ו, ובו הדברים הבאים:

"תוכנית 'עיר ללא אלימות' היא מודל לאומי מערכתי להתמודדות עם אלימות ברשויות המקומיות. התוכנית פותחה על ידי דר' אורלי אינס בעיר אילת החל משנת 2004... תוכנית זו היא המודל המערכתי אינטגרטיבי היחיד שפועל במדינת ישראל להתמודדות כוללת עם אלימות ועבריינות ברמה העירונית...."

לשם יישום התוכנית הוקם במשטרה מטה מקצועי... במסגרת עבודת המטה, יש צורך לקבל שירותי ייעוץ מקצועי....

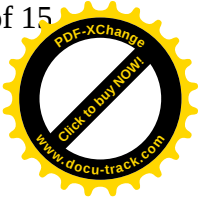
את הייעוץ נותנת, נכון להיום דר' אורלי אינס קניג....

דר' אינס היא זאת שיזמה ופיתחה את התוכנית ועל כן, למיטב הבנתנו, בעלת הידע הבלעדי הייחודי, נכון למועד קבלת ההחלטה, ליישומה.

56. דברים נכונים, המבטאים הכרה מלאה בהיות התובעת היוצרת הראשונה של תוכנית אחת מסוגה שנכתבה על בסיס "ידע בלעדי וייחודי". דברים העומדים בסתירה מוחלטת לנטען כעת בכתב ההגנה. דברים המעמידים באור לא מחמיא את הטענה כי היה על התובעת להתנגד לשימוש המדינה בתוכנית בעת תקופת הייעוץ.

שימוש הוגן?

57. כאמור, המדינה לא הותירה ולו טענה אחת מהחוק מבלי לעשות בה שימוש. לאחר שטענה את כל שניתן לטעון, ובכלל זה טענות עובדתיות סותרות, כדי להראות שרכשה, או הזמינה, או קיבלה "מכללא" זכויות שימוש ביצירות, היא טענה, מבלי לפרט, כי השימוש שהיא עושה בתוכנית, נהנה מהגנת השימוש ההוגן. גם לטענה זו אין יסוד.

58. לא בכדי נמנעה המדינה מלפרט הכיצד הפך השימוש ביצירות להוגן. שכן לא יכול להיות ספק כי השימוש אינו נופל לגדר ההגדרה שבסעיף 19 לחוק. שימוש המדינה אינו למטרות "לימוד עצמי, מחקר, ביקורת, סקירה, דיווח עיתונאי, הבאת מובאות, או הוראה ובחינה על ידי מוסד חינוך".

59. שימוש המדינה נועד לשם הפעלת תוכנית חברתית שבה מושקעים עשרות ומאות מיליוני שקלים באופן ישיר. כתוצאה מההפעלה נחסכו משאבים רבים אף יותר. מדינת ישראל נוהגת מימים ימימה לשלם סכומי עתק בעבור קבלת הזכויות בתוכניות מסוג זה, ומעולם לא גזלה זכויות באצטלה של "שימוש הוגן".

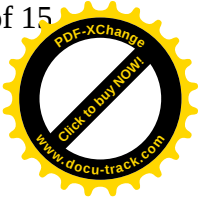
60. בנוסף ומעבר לדרוש: על חוסר ה"הוגנות" שבטענה כשלעצמה, ניתן ללמוד מהמשך הוראת סעיף 19 הקובע כי יש לקחת בחשבון, בין היתר, את "היקף השימוש" ביחס ליצירה בשלמותה, ואת השפעת השימוש על ערכה של היצירה ועל השוק הפוטנציאלי שלה. שימוש המדינה, כשנבחן מול שני פרמטרים אלו, אינו מותיר ספק בדבר נפסדות השימוש, שהוא הכל חוץ מהוגן. המדינה משתמשת ביצירות כולן ולמעשה אינה מאפשרת לתובעת להשתמש בהן בישראל לייעודן. זהו שימוש מונופוליסטי הנעזר בכוחה הארגוני והכלכלי של המדינה שאינו מותיר כל ערך כלכלי ליצירות. לכך יש לצרף את הפגיעה הנוספת בערך היצירות בעבור התובעת בשל הפרת הזכויות המוסריות, הפרה שהוכחה בצורה רפה ובלתי מסוימת בכתב ההגנה.

61. מקומות במיוחד היא הטענה כאילו לתוכנית אין ערך מבלעדי שימוש המדינה בה. ראשית, הטענה אינה ממין העניין. גם לו היה מדובר בטענה נכונה, ולא היא, הרי שעדיין השאלה היא ערך התוכנית במקרה של רכישתה על ידי המדינה, שכללם אף מכתב ההגנה, נזקקה לתוכנית מאוד.

62. שנית, גזל הזכויות והפגיעה בזכויות המוסריות גרמו וגורמים לתובעת נזק רב ומונעים ממנה את הנאת המוניטין. יודגש כי בכתב התביעה התבקש פיצול סעדים והדברים מובאים בקליפת האגוז, על מנת להשיב לטענת השימוש ההוגן בלבד.

63. שלישית, וכידוע היטב למדינה, היו מקרים רבים בהם רשויות מקומיות ביקשו להפעיל את התוכנית בתחומן ללא מעורבות המדינה או מימונה. יישום בקשות כאלו היה מחייב רכישת הזכויות מהתובעת, דבר שהפך בלתי אפשרי בשל ההפרה המונופוליסטית של המדינה.

64. סוף דבר, שימוש המדינה בזכויות גרם וגורם לתובעת נזק מוחלט ומוריד לאפס את יכולתה להנות מקניינה ולפיכך אינו יכול להיחשב ל"הוגן".

סוף דבר

65. הניגוד שבין טענות כתב ההגנה ובין מצגי הנתבעת בזמן-אמת, והעובדה כי מדובר בטענות הסותרות עובדתית, מלמדים כי לא הגנה מהותית לפנינו, אלא מעשה טקטי שנולד לצורך ההליכים.

66. לא ניתן להבין מתי, על ידי מי, ולפי אילו שיקולים "החליטה" מדינת ישראל שהיא רשאית לעשות שימוש בלתי מוגבל בזמן ובהיקף ביצירות שהן מפעל חייה של התובעת.

67. אין תקדים להתנהגות כזו. במיוחד כך משלא שנוי במחלוקת כי מדובר באחת התוכניות החברתיות המוצלחות ורחבות ההיקף ביותר שאי פעם יושמו בישראל. הטענה לפיה התוכנית הזו היא בבחינת "מן שנפל מהשמיים" היא מקוממת ומעליבה, ואינה הולמת את הסטנדרט המצופה מהמשרד לביטחון הפנים.

יובל נחמני, ע"ד
ב"כ התובעת

היום, 27 למרץ 2016